

Az anyagi biztosítás szervezeteinek fejlesztését követelő tényezők

Deák Péter alezredes

A szocialista hadseregek folyamatos fejlesztését különböző tényezők határozzák meg. Mint Szokolovszkij munkaközössége írja: „Minél szilárdabb az állam gazdasági rendszere és minél magasabb az ipar, tudomány és technika fejlettségi színvonala, annál nagyobb lehetőségei vannak a hadsereg fegyverzetének gyors, mennyiségi és minőségi fejlesztésére. Ez szabja meg lényegében a fegyveres erők fejlesztésének irányelveit, szervezeti felépítését, a csapatok szervezési formáit...”¹

A hadsereg nem harmonikus, egyoldalú fejlesztése feltétlen azzal jár, hogy egyes haderőnemek vagy fegyvernemek magas színvonala mellett más területek eltorzulnak, elmaradnak. Egy olyan dialektikus és komplex rendszerben, mint a fegyveres küzdelem, ez megengedhetetlen és a történelem során a fejlesztés egyoldalúsága számos háborús katasztrófához vezetett.

Természetes tehát, hogy a harcoló csapatok technikai, szervezeti és hadművészeti fejlődését szorosan kell kövesse, akár a hadtáp, akár egyéb biztosítási területek fejlesztése.

A hadművészet alapvető elve, hogy „a fegyveres küzdelem sikeres kimenetele — különösen a csapatok gépesítésének és felgyorsult ütemű technikai fejlődésének viszonyai között — egyre inkább függ annak hadtápbiztosítási színvonalától és hatékonyságától”.²

A fegyveres küzdelem sikerét egyre jobban befolyásoló *anyagi biztosítás, tehát a harc követelményeihez kell alkalmazkodjon*, ezért a harc és az ellátás közötti összhang teljesebb érvényesítése állandóan követeli az anyagi biztosítás „... eszköz rendszereinek, szervezeti struktúrájának, munkamódszereinek és eljárásainak” fejlesztését olyan irányba, hogy azok mindenkor megfeleljenek „a csapatok technikai elátottsági színvonalának, alkalmazásuk módjaiból és körülményeiből fakadó követelményeknek.”²

¹ Szokolovszkij: *Hadászat*. Zrínyi 1964. 320. old.

² Az MN Távlati Kutatási tervéből.

Az a törvény tehát, hogy a siker függ a hadtápbiztosítástól, konkrétan fogalmazva azt jelenti, hogy a *harctevékenység jellege* a hadtápbiztosítást meg szervezését és munkáját *alapvetően meghatározó tényező*.

A korszerű, a 70-es évekre jellemző haditechnikai eszközökkel vívott harcban vannak olyan új vonásai és jellemzői, melyek az anyagi biztosítás folyamatos fejlesztésére direkt módon, közvetlenül hatnak, vele szemben világos és egyértelmű követelményeket támasztanak. Ezek az összefüggések a következőkben foglalhatók össze:

a) A nagy hatású harceszközök intenzív alkalmazására irányuló harc-eljárás nagy mennyiségű anyagfelhasználással jár, folyamatosan növekszenek tehát az anyagi biztosítással kapcsolatos mennyiségi követelmények, részben az utánszállítás volumene, részben a biztosításra kerülő anyagok sokfélesége vonatkozásában.

b) A tömegpusztító fegyverek alkalmazása, illetve az alkalmazás állandó veszélye szükségessé teszi az anyagi biztosítás biztonságára való törekvést, a nagyobb mennyiségű tartalékképzést, az anyagi biztosítás erőinek és készleteinek megővését szolgáló szervek és rendszabályok létrehozását.

c) A magas harci ütem megköveteli az anyagáramlás gyorsaságának növekedését azzal együtt, hogy az utánszállítást nagyobb mélységben, távolságokra igényli.

d) A harctevékenység irányok szerint folyó, manőverező jellege, a helyzet gyors változásai a hadtápcsapatok rugalmasabb reagálását, mozgékonytá teszik szükségessé.

e) Az összes fegyvernemek és szakcsapatok tömeges és együttműködő részvétele a harcban, az anyagi biztosítás komplex formáit követeli meg.

A fentiek során kifejtettek alapján a hadügy valamennyi elemének folyamatos változása és a biztosításra gyakorolt hatása világos és törvényszerű. Az anyagi biztosítás rendszerének egyik elemét a szervezet képezi. A szervezet bizonyos értelemben tartalom, bizonyos értelemben forma. Magam részéről — a jelenleg tárgyalt kérdés vonatkozásában — formának tekintem az összes hadtápbiztosítást, melyek funkciók szerint csoportosított erőket és eszközöket tartalmaznak. Ha e forma korszerűtlenné válik, nem ad lehetőséget új tartalom, új eljárások és új technikai eszközök alkalmazására, nem tudja befogadni az új funkcionális rendszereket és hadtápbiztosítást, automatikusan fellazul, a tartalmi tényezők szétfeszítik a régi hadtápbiztosítást.

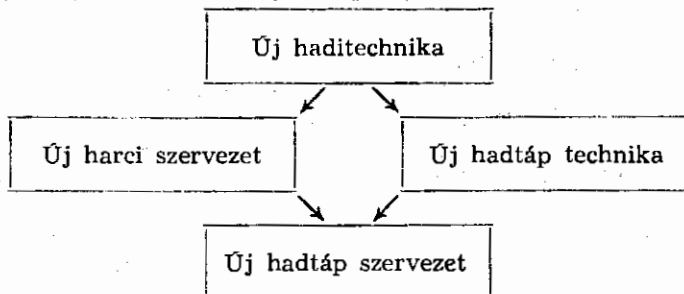
A korszakunkban folyó hadügyi forradalom alapvető kérdése, hogy az új haditechnika — új szervezet — új eljárás folyamatos láncolatot alkot, melynek elemei kölcsönhatásban vannak egymással. Az egyes elemek között levő dialektikus kapcsolat éppen a közöttük fennálló egyensúly ideiglenes felbomlásában jelentkezik. „... a fegyveres harc eszközei és megvívási módjai közötti megbomlott egyensúly nem az új fegyvernek a régi hadviselési módokhoz való hozzá idomításával állítható helyre, hanem olyan új harcmódok és csapatszervezési formák alkalmazásával, amelyek lehetővé teszik az új fegyver harci sajátosságainak leghatékonyabb kihasználását”.³

³ Szokolovszkij: id. m. 324. old.

Az új haditechnikai eszközök és a régi szervezeti formák között meg-
bomlott egyensúly tehát új szervezeteket követel. *Igy törvényszerű, hogy a szervezeti formákat időről-időre úgy kell alakítani, hogy alkalmasak legyenek az új technika lehetőségeinek maximális kihasználására.*

Természetes, hogy miután a hadtáp a csapatok szerves része, ez a követelmény a hadtáp szervezetekre is kiterjed, még pedig több oldalról. Először, maga a csapatszervezet alakulása gyűrűző hatással van a hadtáp kötelekekre, másodsor, mert a haditechnika kiszolgálási követelménye közvetlen igényeket is támaszt.

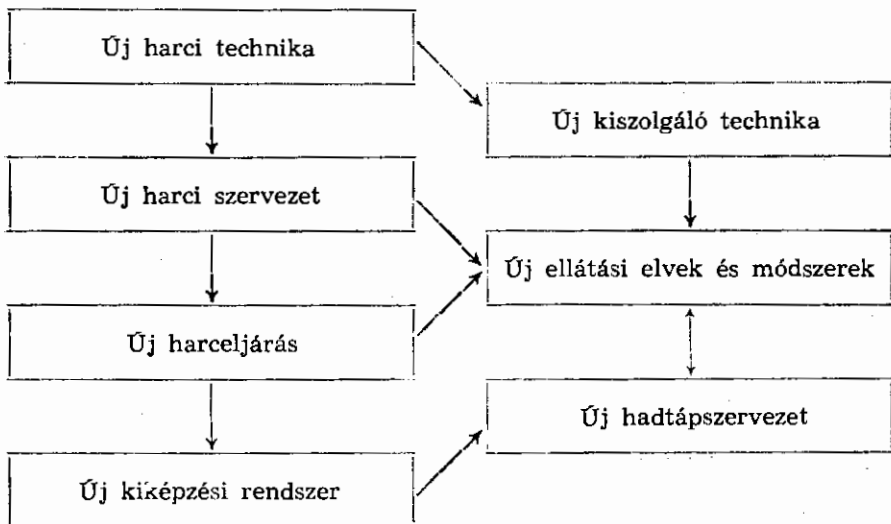
Megkísérlem ennek a törvényszerű folyamatnak előbb egyszerűsített, majd egy bonyolultabb modelljét megszerkeszteni:

Olyan következtetést vontam le, hogy akár a csapatszervezet változik meg, akár a hadtáptechnikában jelentkezik minőségi változás, ez mindenképpen előidézi egyes hadtápegységek és alegységek strukturális átrendezését.

A valóság azonban ezt a tanulságot ilyen egyértelműen nem bizonyítja. Ezért a kissé leegyszerűsített sémát megpróbálom egy bonyolultabb összefüggés keretében ábrázolni, ahol a két tényező közül *jobban érzékelhető az elsődleges.*

Ez a modell a következőképpen alakul:

Ez a vázlat már nem mond ellent Dr. Csabai ezredes megállapításának: „az ellátás elveinek változása maga után vonja az anyagi biztosítást végző szervek *SZERVEZETI VÁLTOZTATÁS-át is*”.⁴ *De megfigyelhető, hogy ebben a modellben az elsődleges tényezőt a csapatszervezet változása jelenti, és az ellentmondás akkor válik teljessé, akkor követeli a hadtáp szervezeti átalakítását, amikor az összes direkt és visszaható tényezők a legnagyobb intenzitással hatnak.*

Ez tehát a hadtáp szervezeti dinamizmusát követelő egyik tényező. Megállapítottuk már, hogy a fejlesztési folyamat állandó, megszakítás nélküli. A folyamatosság és állandóság kérdését a hadsereg fejlesztésében azonban nem szabad leegyszerűsítve értelmeznünk. A szervezetek belső mechanizmusának kialakításához idő szükséges, a személyi állomány megfelelő felkészítése és begyakoroltatása szintén időigényes, újabb idő kell a kialakított és meglévő szervezeteken belül azok hatékonyságának növelésére, az optimalizálásra. Azt is tudjuk, hogy minden új elemben a régiben belül keletkezik, ezért egy új szervezet kialakításához arra is szükség van, hogy a régi keretében, annak rendszervizsgálatát elvégezve, bírálatát kifejtve, megtaláljuk és kiemeljük az új csíráit, felismerjük az ellentmondásokat.

Ezért a hadtáp szervezetek állandó és folyamatos tökéletesedése és változása szakaszosan, a stabilitás bizonyos elemeit magában hordva megy végbe. Egy adott struktúra, pontosabban egy ellátó egység, vagy alegység szervezet viszonylagos stabilitása addig tart, amíg a *gyakorlatban a keletkező ellentmondások egy kritikus értéket nem vesznek fel.* Azért mondjuk, hogy kritikus értéket, mert bizonyos ellentmondás a harci lehetőségek és az anyagi biztosítás lehetőségei között *szüntelenül* fennáll, mint a szükséglet és lehetőség közötti állandó ellentmondás specifikus megjelenési formája.

A csapatok haditechnikai felszereltsége, szervezete és harcéljárása tehát ellentmondásba kerül a hadtápbiztosítással és annak forradalmi megváltoztatását követeli. Muzicsenko vörgy. írja: „Jelenleg a hadsereg csapatai megnövekedett harci erejének és hadtápbiztosítási lehetőségeinek összhangjában bizonyos ellentmondás figyelhető meg”.⁵

Ez az alapvető ellentmondás komplex értelemben jelentkezik. Ellentmondás van a mind fejlettebb és élenjáróbb harci-technika, ennek legmozgékonyabb eleme a fegyverzet, valamint a hadtáp technika között; állandó ellentmondás vagy az egyes korszerűsödő csapatszervezet és annak szervezeti részét képező hadtáp struktúra között; mindig fellelhető bizonyos ellentmondás a szinte napról-napra megújuló harcéljárás formák és a hadtáp alegységek működési formái között; és végül a hadtáp felkészítésében állandóan alkalmazkodni kell a csapatok harcéljárásának és harcéljárásának felkészítési rendszeréhez.

A korszerű összefegyvernemi harcra legjellemzőbb manőverező jellegű tevékenység a csapatok szélességi és mélységi kiterjedésének növekedé-

⁴ Dr. Csabai ezds.: Gondolatok a szárazföldi csapatok anyagellátó szervezeteinek korszerűsítéséről. Honvédelem: 1972/2. „T” 79. old.

⁵ Muzicsenko: A hadművelési hadtáp problémái. Vojennaja Misl. 1967/3. „T” szám.

sehez vezetett. Ezért az anyagi biztosítás folyamatát időben növelő tényező elsősorban az ellátó vonalak meghosszabbításából ered. *Az ellentmondás tehát úgy jelentkezik, hogy a nagyobb ütem, az irányokban folyó tevékenység során a nagyobb mélységi és szélességi kiterjedés következtében a harci-technikai anyagokat felhasználók nagyobb távolságokra kerülnek az ellátóktól, megnő közöttük a tér, melynek leküzdési ideje is meghosszabodik tehát.*

A csapatok fejlesztésében vannak olyan időszakok, melyekben a fent vázolt ellentmondások kiélezetté és aktuálissá válnak, nyilvánvalók lesznek és könnyen felismerhetők.

Az 1970-es években, azaz napjainkban az elvileg kifejtett ellentmondás élénken jelentkezik, első sorban a PSZH program megvalósulásával kapcsolatban. Igen aktuális Kapus Gyula alez.: „a harcoló alegységek védettsége, mozgékonyasága és a hadtáp lehetőségei között ellentmondás alakult ki”⁶ formában megfogalmazott megállapítása. Az új technikai eszközök beáramlása eredményeként a gépesített lövészcapatok rendkívül jelentős tartalmi és szervezeti változáson mentek át. Most tehát e gyökerében új és tömegesen jelentkező technika a kiszolgálásra alkalmas korszerű hadtáptechnika és a megváltozott szervezet élesen bizonyítja az összhangban jelentkező szabálytalanságokat. Az anyagi biztosítás szervezetére jellemző mennyiségi korrekciók után a minőségi változás ideje érkezett el.

Egy generális, csapatot érintő szervezetváltozásnál is technikai váltásnál tehát törvényszerűek a változások a hadtáp vonatkozásában is. A szervezet, mint említettem, forma és a kifejtett tényezők napjainkban követelik a régi, immár 15 éve létrehozott és akkor is csak tökéletesített formák újjal való felváltását.

A fentiekben a hadügyi forradalom általános tendenciái alapján kifejtett ellentmondás a kiéleződés időszakában konkrét, felismerhető megnyilvánulási formákban jelentkezik, ezek szolgáltatják a közvetlen, alapvető indítékokat, hogy az anyagi biztosítás, de az egyéb biztosítási ágak területén is új szervezeteket alakítsunk ki. A következőkben megkíséreltem felsorolni és jellemezni ezeket a közvetlen okokat.

A) *Az anyagi biztosítás dialektikusan összefüggő két oldala, a szállítás és az anyagkezelés, (tárolás) jelenleg szervezetileg el van választva.*

Ez a tény feszültséget csak attól kezdve okoz, amióta az új harci-technikai eszközök és ezek hatékony alkalmazására irányuló új harc-eljárások megkövetelik a hadtáptól a szükséges mozgékonyaságot. A csapatok szüntelen tevékenysége érdekében, hogy az anyagi biztosítás hatékonysága minél magasabb, folyamata minél rövidebb idejű legyen, az alapvető tárolóeszközzé a tehergépkocsi vált. Miután a csapatok napi támadási üteme és a maximális forduló távolság jóval alatta van az anyagot szállító tehergépkocsik műszaki paraméterek által határolt hatótávolságának, nyilvánvaló, hogy a gépkocsik nem csak mint szállító járművek, hanem mint a tárolás eszközei (mint mozgó raktári állvány, kon-

⁶ Kapus Gyula alez.: Az új harci-technikai eszközök és szervezeti változások kihatásai a harc hadtápbiztosításának elveire és módszereire. Hadtápbiztosítás, 1972/1. „T” szám.

téner stb.), mint a munka eszközei (javítás, regenerálás, töltés), mint a hadtáp alegységek megóvásának eszközei vannak kihasználva.

Az anyagi biztosítás lényegéből kiindulva azonban meg kell állapítani, hogy a két, sőt több oldalú rendeltetésen belül a *szállítás az elsődleges*. A gépjárműveken való tárolás, anyagkezelés úgyszólván szállítás közben valósul meg, hiszen az anyagok átfutási ideje általában igen rövid.

Miután így a szállítás és az anyagkezelés, tárolás egysége nyilvánvaló, feszültséget okoz, hogy más szervezetek keretében tartozik a tárolást és a mozgékonyt *biztosító eszköz* és máséba — csak látszólag — maga a tartalom, az *anyag*.

B) *A jelenlegi szervezetek már nem képesek ellátni a csapatok minőségi és mennyiségi tekintetben megnövekedett szükségleteinek biztosításával kapcsolatos valamennyi feladatot.*

A képesség hiánya az alábbi területeken jelentkezik:

— Néhány területen objektíve nincs meg a *szükséges kapacitás* a harc által támasztott követelmények kielégítésére:

Számos szervezetben elégtelen a szállítótér, így a gyakorlati követelmények miatt az alegységek mozgékonyására károsan kiható szükség megoldások (pótkocsik) vagy szervezetileg következetlen jelenségek mutatkoznak.

— Egyes feladatok végrehajtására teljesen *hiányoznak a funkcionális elemek*. A csapathadtápban jelentkezik pl. a zsákmánygyűjtés feladata, erre azonban alegység nincs. Hasonlóképpen még keret sem biztosított a katonai kereskedelmi kiszolgálás végrehajtására, az elesettek temetésének szervezésére. Hiányoznak olyan alapvető alegységek, mint vegyi-, sugárfelderítő, vagy tűzoltó alegység, melyekre a korszerű hadtápban feltétlenül szükség van.

Különösen élesen jelentkezett ez a probléma a zászlóalj (osztályok) ellátó szakaszainál, ahol az utánfutó jellegű hadtáp technikai eszközök sok esetben meghatározzák a szállító gépjárművek számát is. A üzemanyag töltőeszköz megjelenése például a zászlóalj hadtápban egy külön új alegység létrehozását követelte meg.

C) *Nem tartható fenn tovább az anyagi biztosítás területén belül gyakorlatilag meglevő erőteljes ágazati elkülönülés.*

Az anyagfajták, az anyagért felelős személyek és anyag áramlási utak különállása rendkívül nagy merevséget kölcsönöz az utánszállítási folyamatnak. Ez az elválasztás nem csupán béke, hanem háborús viszonylatban is gazdaságtalan, nem biztosítja a vegyes málházás lehetőségeit, az anyagi biztosítási igények komplex kielégítését.

Az utóbbi években számos fórumon vetődött fel a hadtápbiztosítás területén működő, egymástól szervezetileg és vezetésileg különválasztott ellátási és szolgálati ágak központi irányítása alá helyezése, centralizációja. A kérdés mai napig is eldöntetlen, a döntés tudományos megalapozása még hátra van. A hadtápbiztosítás vezetésének egységét, a hadtápbiztosítás hatékonyságának növelését azonban nem oldja meg, ha

csupán a jelenleg meglevő ellátási ágazatok irányítását vonják közös hatáskörbe. Csak az ellátási ágak bizonyos fokú integrációja, merev különállásuk megszüntetése adja a probléma következetes megoldását.

A jelenleg meglevő ágazati elkülönülés mind az anyagi, mind a technikai biztosítás területén is állandó átfedéseket eredményez, ugyanakkor krónikussá válik a relatív kapacitás hiány. Nem biztosítható a szállító eszközökből és rakodó eszközökből a központi tartalék képzés, mert az ágazati igények azt szétdarabolják. Az ágazatonként alakított és fejlesztett „e. raktárak szervezete jelentős mértékben és szükségtelenül eltér egymástól”⁷ — Csabai ezds.

Ezt a helyzetet várható ellenségeink is vizsgálat tárgyává tették. Cellentani vörgy. és Dodoli alez. éles bírálat alá veszi a vertikális, ágazati alapon felépülő szervezetet és ezzel kapcsolatos anyag szerinti elkülönítést. A fejlesztés elvei szerintük „Az egész szervezet átalakítása, a főleg anyag szerinti típusról a funkció szerinti vagy horizontális típusra.”⁸

D) A csapathadtáp megóvásának megnövekedett szerepe megköveteli az őrzés-védelem területén a központositott vezetést és a harcászati együttműködést, valamint az ellenség páncélozott szállítótechnikájának elhárítására alkalmas fegyverzet, technikai eszközök megfelelő sűrűségét.

A hadtáp alegységek, az általuk terepen létesített elemek a csapathadtáp bármelyik szintjén — éppen az összefegyvernemi harc előbb kifejtett jellemzőinek hatására — az ellenség tervezett vagy nem tervezett támadási objektumaivá, céljaivá váltak. A páncélozott technikával tevékenykedő harcfelderítő járőrök, osztagok tevékenységük során a kisebb erejű hadtáp alegységeket nem kerülik meg, mert ezzel időt vesztenek; az előrevetett alegységek részére kifejezetten megjelölt harcfeladat lehet az után-szállítás irányok birtokbavétele; hadtáp alegységek megsemmisítése; a széles és nem egybefüggő arcvonalon folyó tevékenység lehetővé teszi az ellenség visszamaradt, de harcképes alegységeinek intenzív tevékenységét a hadtáp területen; az ellenséges légi erő kis kötelékei, géppárjai a hadtáp oszlopokat viszonylag alacsony veszteségi kockázattal támadhatják.

A hadtáp őrzése — védelme — oltalmazása azonban egyben az egész csapat harcbiztosításának részét is képezi. Ha a mélységben tevékenykedő ellenséges felderítő alegységek, előrevetett osztagok, vagy szétvert kötelékek visszamaradt részei nem találkoznak egy megfelelő sűrűségű elhárítással, a harc szempontjából a hadtápnál jelentősebb kötelékeket, pl. rakétaalegységeket, törzseket, tüzér- és légvédelmi tüzérütegeket is veszélyeztethetnek. Ez mindinkább szükségessé teszi a csapat egész harcfeladata szempontjából a hadtáp őrzése, védelme hatékonyságának fokozását.

Ezeknek a követelményeknek a jelenlegi szervezetek még távolról sem felelnek meg. Alkalmatlanságukat a következők fejezik ki legjobban:

⁷ Dr. Csabai ezds.: id. cikk. 83. old.

⁸ Cellentani — Dodoli: Hadosztályhadtáp háborúban. Kézirat fordítás a Rivista Militare 1970. 1. számából. Hadtudományi könyvtár.

— az elhárítás megszervezését, a védelmi harc vezetését nem szervezetszerű alegységparancsnokok, hanem ideiglenesen összehozott „harci” kötelékek megbízott vezetői, együttműködő méretben pedig a más felelősséggel rendelkező PK HTPH (hadtáp törzs) végzi;

— az úgynevezett „harci” kötelékek laza állományúak különböző alegységekből kerülnek összeszervezésre, ezért más személy szervezi a védelmi tevékenységet, ismét más a szakjellegű ellátási feladatokat, a kettő között gyakorta nincs összhang;

— a különböző szervezetek nem egységes felépítésűek, az őrzés-védelem megszervezésében gyakran egyes személyek feladatának meghatározására kell szorítkozni, nehéz az egy objektumban tevékenykedőket alegységbe szervezni;

— egyes alegységek (raktár, sütőde stb.) szervezetében még mindig sok az „intézeti” jelleg, hiányzik a szervezetszerű alegységekre tagozódás, ezért nincsenek meg az alapvető gyalogsági fegyverzeti eszközök (golyószóró, kézigránát, páncél-gránátvető, páncéltörő puska, kummulatív harcokosi elleni kézigránát, infratechnikai eszközök stb.) szervezeti, raj, szakasz keretbehelyezésének lehetőségei;

— a jelenlegi alegységek (éppen a fentiekből kifolyólag) teljesen nélkülözik a minimális védelmi hatékonysághoz ma már feltétlenül szükséges fegyverzetet, műszaki-vegyvédelmi anyagokat, légvédelmi eszközöket, illetve (hadosztály hadtáp viszonylatban) a szakalegységeket.

E) A hadtápvezetés ma a következő területeken valósul meg:

— a parancsnok elhatározásának kialakításában való részvétel, az összefegyvernemi törzs ellátása javaslatokkal, információkkal;

— az alárendelt csapatok, alegységek hadtápjainak irányítása, folyamatos befolyásolása;

— az adott tagozatra szervezett hadtáp egységek és alegységek vezetése.

Ez a szerteágazó helyzet megköveteli, hogy a hadtápvezetés területén elhatároljuk az adott ellátási szakaszon tevékenykedő szervezetek vezetését az alárendelt csapatok hadtápbiztosítását irányító tevékenységtől.

E probléma, mint a kötelékek átszervezésének indítéka az I/4. témában is szerepel. „A jelenleginél nagyobb ütemben célszerű foglalkoznunk a vezetés decentralizálásával (ezt a célt is szolgálja az ellátó alegységek ... létrehozására irányuló törekvés) mivel minden tagozatban túlzottan sok kisebb-nagyobb hadtáपालegységet, egységet kell ma még a tagozat törzsének közvetlenül vezetni.⁹

A jelenlegi szervezeti helyzetben alacsony a hadtáptörzs operativitása, az elhatározást alakító tevékenység mélysége és intenzitása, mert sok esetben kisszerű — apró, napi — problémák foglalják le.

Következtetések:

A csapathadtáp szervezetek vonatkozásában jelentkező ellentmondás megoldásának alapvető útja a centralizáció. E centralizációt természet-

⁹ A szárazföldi csapatok hadtápbiztosítási rendszerének korszerűsítése. MN Hadtudományi Intézet 1971. 00130. 39. old.

sen úgy célszerű végrehajtani, hogy az új struktúra már feleljen meg a legkorszerűbb követelményeknek, hiszen a centralizáció nem öncélú.

E összevont, egységes szervezetek nevének eldöntését nem tartom lényeges kérdésnek. A *hagyományok*, valamint az ideiglenes jelleggel szervezett állománydokumentumok az „ellátó” kifejezést használják. Ez nem fejezi ki kellő terminológiai pontossággal és tisztasággal a szervezet rendeltetését, az anyagi biztosításban betöltött szerepét. A szállító kifejezés a régi szervezettel kapcsolatos szemlélet bizonyos fokú konzerválódásához vezethetne.

Az új szervezetek — jellegüket itélve — leginkább a hadműveleti tagozatokban létrehozott mozgóbázisokhoz hasonlíthatnak, ezért lehetséges lenne a hadosztály, dandár, ezred mozgóbázis és a zászlóalj ellátó szakasz elnevezés használata.

A magam részéről — az egyszerűség, továbbá az anyagi biztosítás két egysített oldalának egyértelmű kifejezése kedvéért a hadosztály szállító-ellátó zászlóalj; dandár-, ezred szállító-ellátó század és a zászlóalj ellátó szakasz elnevezéseket használnám.